

FANPAGE:
DR.SOPON4

นิราศในโลกกว้าง

ดร.โสภณ พรโชคชัย

ชีวิตสุดพอเพียงที่ติดดินไม่หลงติดเปลือก

ปรับปรุง/พิมพ์ครั้งที่ 2, ธันวาคม 2566

AREA

AGENCY FOR REAL ESTATE AFFAIRS

ศูนย์ข้อมูลวิจัยและประเมินค่าอสังหาริมทรัพย์ไทย

AREA SERVICES

PROPERTY VALUATION & RESEARCH CENTER
INTERNATIONAL STANDARD ORGANIZATION

- ✔ ประเมินค่าทรัพย์สินเพื่อการซื้อ-ขาย
- ✔ ประเมินค่าทรัพย์สินอำนวยการเช่า
- ✔ ประเมินมูลค่าเครื่องบิน - เรือ
- ✔ ประเมินมูลค่าต้นไม้
- ✔ ประเมินมูลค่ากิจการ/แบรนด์
- ✔ ประเมินเพื่อแบ่งแยกมรดก
- ✔ ตรวจสอบข้อมูลที่ดินและทรัพย์สิน
- ✔ ศึกษาการใช้ประโยชน์สูงสุด
- ✔ แจนับการสัญจรและจราจร
- ✔ ศึกษาความเป็นไปได้ในการพัฒนาโครงการ
Project Feasibility Study
- ✔ ศึกษาคู่แข่ง-วิเคราะห์กลุ่มเป้าหมาย
Market Surveys
- ✔ วิเคราะห์ทำเลและศึกษาความเป็นไปได้
โครงการ Site Analysis
- ✔ บริการข้อมูลตลาดที่อยู่อาศัยรายเดือน/ รายไตรมาส
- ✔ ตรวจสอบเอกสารสิทธิ์-กรรมสิทธิ์

Contact Us

02-295-3905

www.area.co.th

นิราศในโลกกว้าง: ดร.โสภณ

ชีวิตสุดพอเพียงที่ติดดินไม่หลงติดเปลือก

ดร.โสภณ พรโชคชัย

ชื่อหนังสือ นิตราศในโลกรว้าง: ดร.โสภณ

ผู้เขียน ดร.โสภณ พรโชคชัย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

โสภณ พรโชคชัย.

นิตราศในโลกรว้าง: ดร.โสภณ.-- พิมพ์ครั้งที่ 2.-- กรุงเทพฯ : มูลนิธิประเมินค่า-นายหน้าแห่งประเทศไทย, 2566.

192 หน้า.

1. การท่องเที่ยว. I. ชื่อเรื่อง.

910

ISBN 978-616-93280-9-4

จัดพิมพ์ มูลนิธิประเมินค่า-นายหน้าแห่งประเทศไทย
10 ถนนพหลโยธิน ยานนาวา กรุงเทพมหานคร 10120
โทร. 0.2295.3171 โทรสาร 0.2295.1154
www.thaiappraisal.org Email: info@thaiappraisal.org

พิมพ์ ครั้งที่ 1, กุมภาพันธ์ 2562
ปรับปรุง/พิมพ์ครั้งที่ 2, ธันวาคม 2566

พิมพ์ที่ บริษัท ส. วีริชการพิมพ์ (1996) จำกัด
33/2-3 ถนนพหลโยธิน ยานนาวา กรุงเทพมหานคร 10120

จัดจำหน่ายโดย มูลนิธิประเมินค่า-นายหน้าแห่งประเทศไทย
10 ถนนพหลโยธิน ยานนาวา กรุงเทพมหานคร 10120

ราคา 120 บาท

หนังสือนี้จัดพิมพ์เพื่อเผยแพร่ความรู้สู่สังคมตามหลักการที่ว่าด้วย "Knowledge Is Not Private Property" โดยจัดส่งไปตามห้องสมุดต่างๆ รายได้โดยไม่หักค่าใช้จ่ายใดๆ ของการขายหนังสือนี้ มอบให้แก่มูลนิธิประเมินค่า-นายหน้าแห่งประเทศไทย เพื่อใช้จ่ายในการพัฒนาวิชาชีพประเมินค่าทรัพย์สินและอสังหาริมทรัพย์ในประเทศไทย นอกจากนี้ยังมีฉบับ eBook ให้ download ได้โดยไม่คิดมูลค่าอีกด้วย

คนที่เป็นผู้บริหารระดับสูง
โดยเฉพาะคนที่มีคุณวุฒิและวัยวุฒิสูง
ไม่ว่าในภาครัฐหรือในภาคเอกชน
มักมีฟอร์มมาก ๆ

แต่สำหรับ ดร.โสภณ
ไม่เคยคิดไปอวดร่ำรวยกับใคร
ยินดีที่จะบำเพ็ญทุกกรกิริยา
หรือทรมานร่างกายตน
เพื่อสละการยึดติดหัวโขนต่าง ๆ
และพิสูจน์ตนว่ายังพอมีกำลังวังชาอยู่

อยากให้เป็นแบบอย่างในอีกแง่หนึ่ง
สำหรับเยาวชนที่ไม่มั่งมากในลาภยศสรรเสริญ
และพร้อมทำงานในทุกสภาวะ

คำนำ

ผมเดินทางไปต่างประเทศบ่อยมาก เวลาไปต่างประเทศโดยเฉพาะไปคนเดียว ผมมักไปแบบประหยัด ยกเว้นเขาจะออกค่าเครื่องบินชั้นธุรกิจ และให้ที่พักฟรีแบบห้าดาว เช่น รัฐบาลหรือองค์กรการสหประชาชาติจัดให้ ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ผมได้พบเห็นสิ่งต่างๆ มากหลายอย่าง จึงอยากเล่าสู่กันฟังเป็นความรู้ เป็นประสบการณ์ที่น่าสนใจที่หลายท่านอาจไม่ได้ไปด้วย จะได้รู้ในแง่มุมของการใช้ชีวิตของคนในต่างประเทศ และการใช้ชีวิตของเราเองในต่างประเทศด้วย

ตอนไปต่างประเทศ ผมมักไปพักโรงแรมถูก ๆ แต่ก็เลือกสรรว่าน่าจะไปลดภัย ทั้งจากเชื้อโรค โจรภัย หรืออื่นๆ ผมเลือกผ่านเว็บไซต์จองโรงแรมทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็น booking.com agoda.com tripadvisor.com ฯลฯ และหลังๆ ยังเลือกจองผ่าน Airbnb อีกด้วย

ผมต้องการประหยัดเพราะผมเห็นคุณค่าของเงิน อย่างโรงแรมดีๆ คืนละ 300 เหรียญสหรัฐหรือราว 10,000 บาท ก็มีค่าเท่ากับค่าจ้างประเมินค่าทรัพย์สินที่เป็นบ้านหลังเล็กๆ สัก 2 หลัง ผมให้เพื่อนร่วมงาน (พนักงาน) ของผมออกไปทำงาน กว่าจะได้เงินมาไม่ใช่ง่าย จะเอามาใช่ง่ายๆ คงไม่รู้สึบดี

ยิ่งจะให้ใช้เงินต่างเบียด เพราะรวบจัด ไม่ว่าจะรวบเองหรือโก่งเขามา หรืออวดรวบก็ตาม ผมไม่นิยม ผมเชื่อว่าคนที่อวดรวบด้วยเครื่องประดับนาฬิกา (ยี่ห้อเพื่อน) หรืออะไรก็ตาม ในตัวเองนั้นอาจไม่ได้มีอะไรดี จึงต้องทำตัวให้ดูรวบนั่นเอง

เวลาไปต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าอยู่โรงแรมน้อยมาก แต่เข้าต้องออกไปประชุม ดูงาน บรรยาย กว่าจะเลิกก็เย็นย่ำ หรืออาจตกกลางคืนแล้ว ความหุรรหาของโรงแรมจึงแทบไม่ได้เสพอเอาเสียเลย จึงรู้สึกเสียดายเงินนั่นเอง เอาเงินที่ได้ไปใช้ทางอื่นย่อมดีกว่า แต่บางครั้งเจ้าภาพก็ให้พักโรงแรมหรูๆ ก็แล้วแต่กรณี

ผมเชื่ออย่างหนึ่งว่า ความรู้ ความสามารถและความดีของเราต่างหาก เป็นสิ่งที่ทำให้เราดูดีมีคุณค่า ไม่ได้อยู่ที่อาภรณ์หรือการทำตัวให้ดูดี ดูรวย แม้บางครั้งอาจมีคนดูถูกเอาบ้างก็ได้ เช่น ในสมัยที่ผมไปเรียนต่อที่เบลเยียมด้วยทุนสหประชาชาติ รุ่นพี่มักบอกว่า เราต้องทำตัวหุรรหา พวกเด็กฝรั่งจะได้ไม่กล้าดูถูกเรา แต่ผมเลือกที่จะให้เขาชุกชุกด้วยความรู้ความสามารถมากกว่า

อีกหนึ่งเหตุผลของการอยู่อย่างพอเพียง ประหยัดก็คือ การบำเพ็ญกุศลกริยา ผมหมายถึงการทรมานร่างกายตนเอง เพื่อชำระตน เช่น การละเว้นจากกิเลสบางอย่าง เช่น ความสะดวกสบายในการพักอาศัย การเดินเท้าแทนการนั่งรถ แต่คงไม่ได้หมายถึงการทำร้ายตนเอง ผมหวังว่าจะได้ทำให้ตนเองมีความเข้มแข็งทางจิตใจ ไม่มีหระต่อสิ่งเร้า

หวังว่าทุกท่านจะได้สาระและความสนุกสนานจากหนังสือเล่มนี้

ด้วยความเคารพ

ดร.โสภณ พรโชคชัย 19 ธันวาคม 2566

sopon@thaiappraisal.org www.facebook.com/dr.sopon4

@pornchokchai Line: dr.sopon

สารบัญ

คำนำ

บทนำ: Keep Walking	8
1 นิราศมুমไบ: สร้างชื่อให้ประเทศไทย	12
2 นิราศตะลุมนิวเดลี	15
3 นิราศมาเก๊า-ฮ่องกง	19
4 นิราศ 3 ประเทศใน 12 วัน	24
5 นิราศอสังหาฯ 5 เมือง 4 ประเทศใน 1 เดือน	30
6 นิราศฝรั่งเศสและอิตาลีแบบสุดประหยัด	37
7 นิราศสิงคโปร์-กัวลาลัมเปอร์	41
8 นิราศกาฐมาณฑุ	45
9 นิราศซาปา: ไปผัดฤดู	48
10 นิราศกัวฮาตี รัฐอัสสัม	53
11 นิราศหงสาวดี เริ่มต้นแบบขมขื่น	56
12 นิราศตะลุมกรุงจาการ์ตา 2565	59
13 นิราศตุบัตตูเป้ไปสะหวันนะเขต	63
14 นิราศปารีส, A Very Lighter Traveller	66
15 นิราศสั้น ๆ สะหวันนะเขต	69
16 นิราศเบลเยียม: สุดยอด Light Traveler	73
17 นิราศกรุงจาการ์ตา 2562	77
18 นิราศบาห์ลี	80

19	นิราศมินนี่แอโปลิส	85
20	นิราศกรุงเคียฟ ยูเครน	89
21	นิราศศรีลังกา	94
22	นิราศยูกันดา	99
23	นิราศไอซ์แลนด์: นั่ง 3 ต่อ	104
24	นิราศฮ่องกง: โรงแรมห้องละ 9 เตียง	108
25	นิราศริเวียรา ฝรั่งเศส	113
26	นิราศสิงคโปร์: ดูการทำงานของผู้สูงวัย	121
27	นิราศนครแทมปา	124
28	นิราศจาการ์ตา 2559	129
29	นิราศบันดา อาจะห์	134
30	นิราศกัวลาลัมเปอร์ 2559	140
31	นิราศย่างกุ้ง เคดาห์ พนมเปญ	145
32	นิราศกรุงมะนิลา	150
33	นิราศกรุงพนมเปญและนครไฮจิมีนห์	154
34	นิราศกรุงพนมเปญ	162
35	นิราศกรุงลอนดอน	166
36	นิราศกรุงกัวลาลัมเปอร์ 2558	171
37	นิราศบอตสวานา	177
38	นิราศโคเปนเฮเกน นอน 6 เตียง	182
	บทส่งท้าย	187

บทนำ

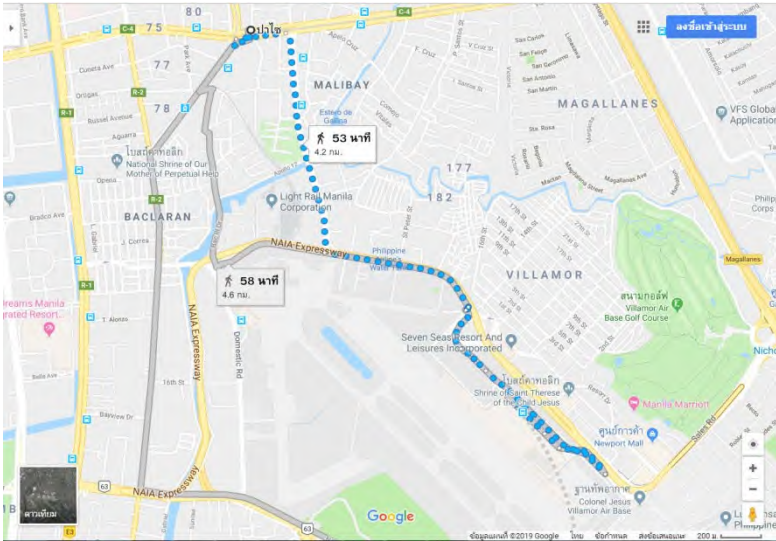
Keep Walking

การเดินทางของชีวิต มีสิ่งที่น่าสนใจไม่น้อย ผมชอบเดิน เลยเดินทางไปในที่ต่าง ๆ ทั่วโลก และชอบเดินตามถนนหนทางจริงๆ เพื่อค้นหาสัจธรรมของชีวิตและศึกษาชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน

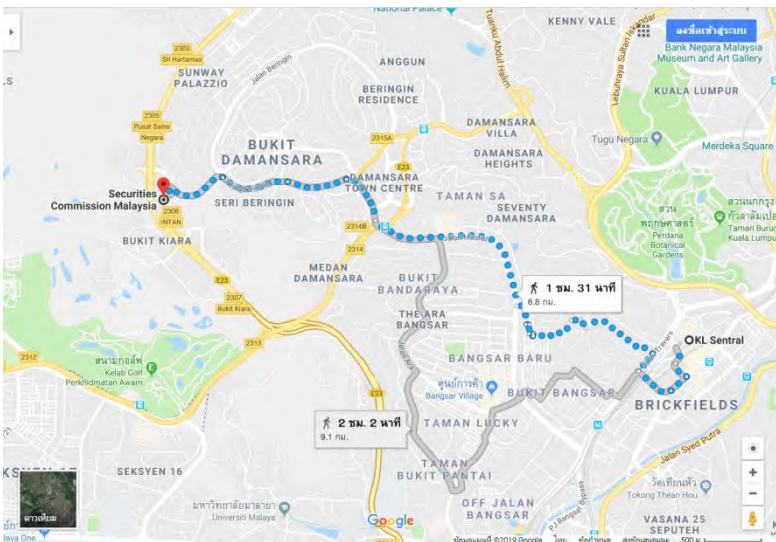
คุณตุลิต นนทะนาคร อดีตประธานหอการค้าไทย เคยให้ความเมตตา กับผมเป็นอย่างมาก ผมจำได้ว่าวันพระราชทานเพลิงศพของท่านเมื่อวันอาทิตย์ที่ 5 กุมภาพันธ์ 2555 พอเสร็จงาน ผมรู้สึกเสียใจอย่างบอกไม่ถูก ก็เลยเดินจากวัดธาตุทองกลับบริษัทของผมที่เขตยานนาวา รวมระยะทางประมาณ 8.5 กิโลเมตร

อันที่จริงผมชอบเดินมาแต่เด็ก จำได้ว่าตอนอายุ 15 ปี (พ.ศ.2516) นั่งรถประจำทางไปหาญาติที่บางหว้าย่านบางแค พอขากลับเลยเดินจากแยกท่าพระไปถึงแยกสะพานกรุงธนแถวบ้านผมที่บางพลัด เป็นระยะทางประมาณ 7 กิโลเมตรเศษ ทุกวันนี้ผมพยายามไปเยี่ยมแม่ผมกับแม่ยายแทบทุกวัน ระยะทางก็ห่างกันราว 3.5 กิโลเมตร ส่วนมากผมก็นั่งรถ แต่บางครั้งผมก็เดินบ้างที่ก็เดินทั้งไปและกลับ

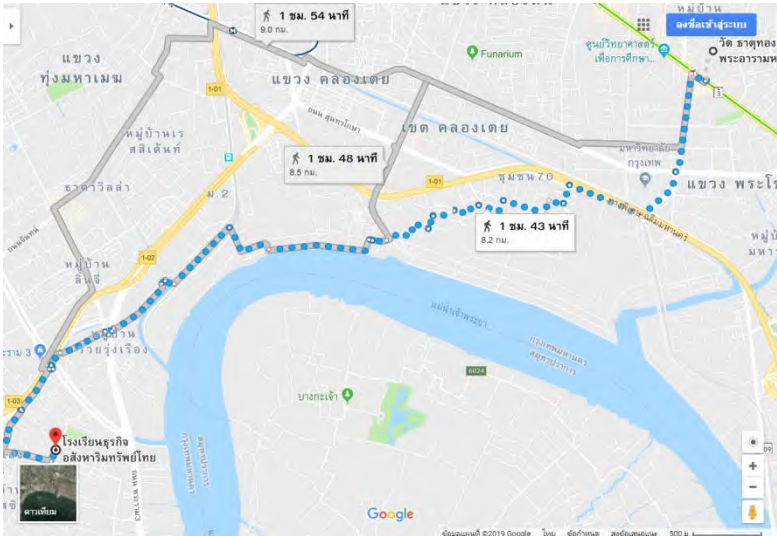
แต่ก็มีกัลยาณมิตรบางท่านเตือนว่า การเดินบนท้องถนนในกรุงเทพมหานครเสี่ยงต่อการสูดดมควันพิษและฝุ่นละออง อาจทำให้เสียสุขภาพมากกว่า ซึ่งก็อาจเป็นเช่นนั้น เพียงแต่ผมไม่ได้เดินบ่อยๆ ยิ่งกว่านั้นยังอาจเสี่ยงต่ออุบัติเหตุจากรถต่างๆ ได้อีกด้วย วัลย์อย่างผมควรมีคนขับรถพาผมไปไหนต่อไหนได้แล้ว แต่ผมคิดว่าอย่าดีกว่า

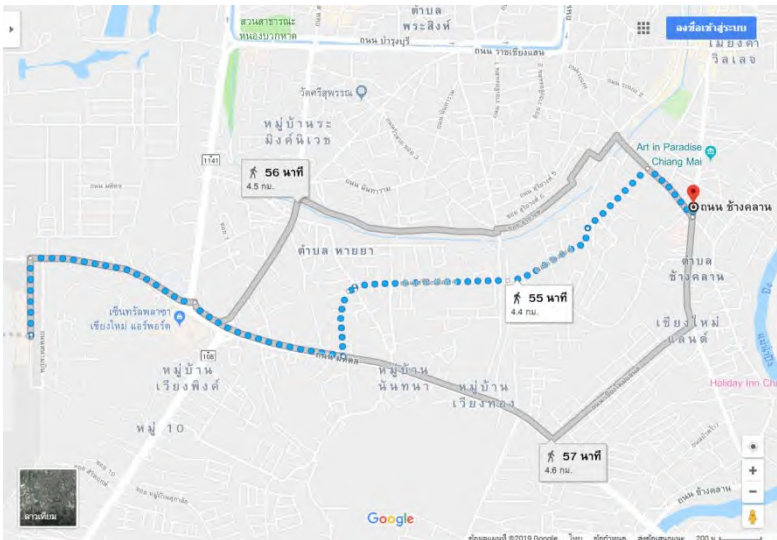
เดินทางจากท่าอากาศยานนานาชาติมะนิลา ระยะทาง 4 กิโลเมตร 53 นาที

เดินทางจาก KL Sentral ไป สนง.ตลาดหลักทรัพย์มาเลเซีย

เดินไว้อาลัยจากวัดธาตุทองถึงยานนาวา

เดินจากสนามบินเชียงใหม่ถึงถนนช้างคลาน

ผมเคยไปที่นครซิดนีย์ ไปติดต่อหน่วยงานต่างๆ หลายแห่ง ขากลับนั่งรถไฟกลับ แต่นั่งผิดสาย ไปอีกเส้นทางหนึ่ง แต่ผมดูแล้วปรากฏว่าพอเดินได้ห่างกันแค่ 4 กิโลเมตร ผมเลยลากกระเป๋าเอกสารที่ภายในมีหนังสือของผมซึ่งผมนำไปแนะนำหลายเล่ม เดินผ่านย่านคนดำ ระหว่างทางผมก็พบรถตำรวจพร้อมตำรวจ 2 คน เพื่อถามทาง ตำรวจจับพาผมขึ้นรถไปส่งโรงแรมเลย ตำรวจทำหน้าหงุดหงิด เกรงว่าผมจะได้รับอันตรายจากการเดินในถิ่นที่ไม่ควรเดินนี้ ดังนั้นผู้ชมชอบการเดินทางจึงฟังสักร

ในหนังสือเล่มนี้ผมพาท่านเดินหลายที่ เช่น ล่าสุดก็เป็นการเดินจากโรงแรมเวสทินในบาหลีไปถึงสนามบิน สิริรวมถึง 12 กิโลเมตร หรือเมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2561 ผมก็เดินจากย่านปาไซ (Pasay) ชานกรุงมะนิลา บริเวณสถานีสุดท้ายของรถไฟฟ้ไปถึงสนามบินรวมระยะทาง 4.3 กิโลเมตร ผมยังคงเดินจาก KL Sentral ศูนย์รวมคมนาคมในกรุงกัวลาลัมเปอร์ไปถึงตลาดหลักทรัพย์มาเลเซียรวมระยะทาง 6.8 กิโลเมตร ในประเทศไทยผมก็เดินเหมือนกัน มีอยู่ครั้งหนึ่งผมได้รับเชิญไปบรรยายที่เชียงใหม่ในตอนบ่าย ผมเลยเดินออกกำลังกายจากสนามบินไปถึงถนนช้างคลานรวมระยะทาง 4.5 กิโลเมตรในช่วงเช้า

การทำตัวติดดินไว้บ้าง การได้เดินพิจารณาอะไรต่อมิอะไรไประหว่างทางบ้าง การทดสอบร่างกายและจิตใจบ้าง การออกกำลังกายบ้าง การปล่อยวางจากงานทั่วไปบ้าง การไม่ยึดติดกับรูปแบบหรือรูปลักษณ์ภายนอกบ้าง การมีสมาธิในการเดินอย่างมีสติบ้าง การเรียนรู้ชีวิตและอสังหาริมทรัพย์โดยรอบระหว่างการเดินบ้าง สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่ผมได้ แต่อย่างที่กล่าวไว้ว่าบางครั้งต้องระวังภัยอันตรายทั้งที่คาดคิดและไม่คาดคิดต่าง ๆ แม้กระทั่งสุนัข โจรภัย หลุมบ่อข้างถนนและรถยนต์ที่วิ่งผ่านไปมาด้วย

ขอให้ทุกท่านมีความสุขกับการเดินทางของชีวิต

นิราศมูมไบ: สร้างชื่อให้ประเทศไทย

ผมไปสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศไทยของเรา แต่ไปแบบสามัญชนที่ประหยัด เรียบง่าย ตามมาด้วยกันนะครับ

ในระหว่างวันที่ 23-27 พฤศจิกายน 2566 ผมได้รับเชิญจากสมาคมผู้ประเมินค่าทรัพย์สินอินเดีย (Institution of Valuers India) ให้ไปประชุม Global Valuation Summit (GVS) ครั้งที่ 2 ณ นครมูมไบ (เดิมชื่อบอมเบย์) โดยมีผู้เข้าร่วมจากหลายประเทศ ทั้งนี้ในการประชุมครั้งแรกเมื่อปีก่อนซึ่งจัดขึ้นที่นครกัวฮาตี รัฐอัสสัม ผมก็ได้รับเชิญไปเช่นกัน

ผมได้รับเชิญไปบรรยายเรื่อง ESG (Environment, Social, Governance) ซึ่งว่าด้วยความรับผิดชอบต่อสังคมกับการประเมินค่าทรัพย์สิน ผมก็จัดเตรียมบทนำเสนอของผมไป และเจ้าภาพยังขอร้องให้พูดเรื่องเทคโนโลยีกับการประเมินค่าทรัพย์สิน ซึ่งผมก็ยินดี โดยได้บรรยายทั้ง 2 วันที่จัดงาน (24-25 พฤศจิกายน) และก็ประสบความสำเร็จด้วยดี ได้รับการชื่นชมจากผู้เข้าร่วมและผู้จัดงานรวม 600 คนเศษ

อันที่จริงเมื่อปลายเดือนตุลาคม 2566 หรือ 1 เดือนก่อน ผมก็ได้รับเชิญจากสมาคมผู้ประเมินอีกแห่งชื่อ Practicing Valuers Association of India (PVAI) ซึ่งเป็นสมาคมของผู้ประเมินอีกขั้ว และใหญ่เป็นอันดับ 2 ให้ไปบรรยายในงาน Valuation20 ซึ่งคล้ายคลึงกัน โดยผมไปพูดเกี่ยวกับการ

ประเมินค่าสลัมเพื่อการลงทุนพัฒนาเมือง และก็ได้รับการยอมรับเป็นอย่างดี ด้วยความยอมรับจากผู้จัดงานและวิทยากรจากประเทศต่างๆ ผมจึงได้ร่วมลงนามก่อตั้งเครือข่ายผู้ประเมินค่าทรัพย์สินนานาชาติจากผลการประชุมเมื่อเดือนตุลาคม และผลการประชุมครั้งนี้ ผมก็อาจได้จัด GVS ในกรุงเทพมหานครในปี 2567 ในนามของมูลนิธิประเมินค่า-นายหน้าแห่งประเทศไทย ซึ่งเชื่อว่าผู้ประเมินค่าทรัพย์สินจากทั่วโลกและโดยเฉพาะจากอินเดีย ชอบประเทศไทยเรามาก

หากคณะกรรมการ GVS ตกลงว่าจะจัดงานประชุมผู้ประเมินค่าทรัพย์สินโลกในไทยโดยที่ให้ผมในนามของมูลนิธิเป็นเจ้าภาพ ก็คงจะได้ผู้รู้จากหลายประเทศมาเข้าร่วมโดยเฉพาะอินเดียก็คงมากันหลายร้อยคนและชาติอื่นๆ ในภูมิภาคของเราด้วย รวมกันแล้วคงเกือบพันคน ซึ่งถือเป็นงานใหญ่ที่ช่วยประชาสัมพันธ์ประเทศไทยของเราได้เป็นอย่างดี และหลังจากนั้นพวกเขาก็คงมาท่องเที่ยวในประเทศไทยของเราอีก 2-4 วัน

ผมไปในนามประธานเจ้าหน้าที่บริหาร มูลนิธิประเมินค่า-นายหน้าแห่งประเทศไทยที่มีสมาชิกประมาณ 1,500 คน แต่การไปนั้นวิทยากรแต่ละคนก็ออกค่าเครื่องบิน ค่าวิชาและอะไรอีกบ้างเอง ผมก็ใช้งบส่วนตัวรับเพื่อองค์กรของเรา ยังดีที่เจ้าภาพจัดที่พักให้ 3 คืน มีรถรับส่งสนามบิน ก็เลยไม่ต้องลำบาก (ไปกว่านี้) อันนี้ผมไม่ได้ไปแบบราชการที่มีคนจ่ายให้นะครับ

ผมซื้อตั๋วเครื่องบินแบบประหยัดสุดๆ เดินทางถึงมุมไบก็ 5 ทุ่ม กว่า จะถึงโรงแรมและได้นอนก็ราวตี 1 เศษๆ รุ่งเช้าก็เข้าประชุมและบรรยายตอนบ่ายเลย ไม่ได้ไปพักผ่อนก่อนสักวันสองวันนะครับ เพราะการงานก็รัดตัว ขากลับยิ่งหนักใหญ่เครื่องบินมีกำหนดออกจากนครมุมไบตอนเที่ยงคืน 10 นาฬิกาของคืนวันอาทิตย์หรือวันใหม่ของวันจันทร์ที่ 27 พฤศจิกายน 2566 แต่เครื่องกลับล่าช้า กว่าจะได้ออกก็เกือบตี 4 ของที่นั่น (เข้าไปเกือบ 4 ตัวโมง) และมาถึงดอนเมืองจริงในเวลา 09:30 น. แทนที่จะเป็นตี 5:45 น.

แต่โชคดีตอนเดินทางไป ผมบอกพนักงานของสายการบินว่าขอที่นั่ง หน้าๆ และติดทางเดิน (เกรงใจคนอื่นที่จะขอทางออกไปห้องน้ำ) เขาจัดให้ที่นั่งที่ 3C คือตั้งแต่ 1-5a.f ทั้ง 5 แถว เขาแทบไม่ให้ใครนั่ง ผมเลยนอนไปตลอดทาง เลยไม่เหนื่อย แต่ขากลับได้ 9d มีแขกตัวใหญ่ๆ นั่งเบียดด้วย แต่ผมก็พยายามนอนเต็มที่เพื่อจะได้ไม่กระปลกกระเปลี้ยเมื่อมาถึง แต่ก็ปรากฏว่ามีนมากเลย แถมท้องไส้ไม่ดี คงอาจเป็นเพราะอาหารอินเดีย ไม่ค่อยถูกปาก

ผมก็ไปสร้างชื่อให้ประเทศชาติของเรา ไปเอง ไม่เป็นภาระใคร

2

นิราศทะเลขุยนิวเดลี

ช่วงนี้ชีพจรลงเท้า เมื่อวันที่ 27-31 ตุลาคม 2566 ผมเดินทางไปกรุงนิวเดลี ได้ไปบรรยาย ไปประชุมและยังได้มีโอกาสท่องเที่ยวตามประสาบ้าง

สมาคมผู้ประเมินค่าทรัพย์สินและองค์กรรับรองผู้ประเมินค่าทรัพย์สินแห่งประเทศไทยเชิญผมไปบรรยายในงาน V20 Valuation Summit and Conference ณ กรุงนิวเดลี ประเทศอินเดีย ผมก็ยินดีไปร่วมงานและไปบรรยายตามคำเชิญ ผมเคยไปนิวเดลีหลายครั้งแล้ว แต่ก็อยากไป Update เช่นกันว่าตอนนี้ไปถึงไหนแล้ว จากที่ไปครั้งแรกๆ เมื่อยี่สิบปีก่อนที่มีวิวเดินกันเพนพ่านเต็มไปหมด

ผมไปด้วยสายการบิน ปรากฏ SpiceJet ว่าเครื่องบินล่าช้าไป ชั่วโมงกว่ากว่าจะได้ออก ช่วงเวลาที่ออกก็น่าทรมานเสียด้วย เพราะเป็นเวลาราวตี 4 ทำให้คืนนั้นแทบไม่ได้นอน พอไปถึงสนามบินสุวรรณภูมิ แถวกี่ยาว ผมบอกว่าไม่มีกระเป๋าสัมภาระ มีแต่กระเป๋าชิ้นเครื่องใบเล็กๆ เขาบอกยังงี้ก็ต้องต่อแถว ผมก็ไม่ว่าอะไร แต่เจ้าหน้าที่ยังเสนอว่า ถ้าอยากได้เร็ว อยากเช็किनทันที ก็ต้องจ่ายเป็นเงิน 1,500 บาท นี่มันเข้าข่ายปล้นจี้หรือเปล่านั้นไม่รู้ แต่ผมก็ยอมยื่นรอ และรอนานเป็นชั่วโมงในช่วงตี 1 เพราะเครื่องคอมพิวเตอร์ของเขาขัดข้องเสียอีก

อันที่จริงผมควรไปก่อนหน้านี้สัก 1 วัน แต่ผมไปเข้าวันที่ 27 ตุลาคมที่มีงานเลย เพราะผมก็มีงานการต้องทำมากมายก่อนเดินทางเช่นกัน หรือถ้าไปการบินไทย ก็คงสบายกว่านี้มาก แต่ผมต้องการประหยัด และงานนี้เขาก็ไม่ได้บอกค่าเครื่องบินให้เสียด้วย ก็เลยยอมลำบากหน่อย บางทีเดินทางไกลๆ ประมาณ 18-20 ชั่วโมงไปสหรัฐอเมริกา ผมก็นั่งชั้นประหยัด แม้จะแก่แล้วก็ตาม ไม่ใช่ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่ได้นั่งชั้นธุรกิจหรือชั้น 1 ด้วยเงินภาษีประชาชนนะครับ ผมยังนึกอยู่ในใจว่าถ้ามีตั๋วเหิน ราคา 10,000 บาท ประหยัดได้สัก 50,000 บาทต่อเที่ยว ผมก็ยินดียิ่ง เพราะค่าตัวผมตอนไปบรรยายในห้องค์การระหว่างประเทศ ก็ได้ประมาณ 50,000 ต่อวัน จึงนับว่าคุ้มมากที่จะยี่น! (แต่เขาไม่มีตั๋วเหิน)

เมื่อไปถึง เจ้าหน้าที่ก็มารับที่สนามบิน ต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี นอนโรงแรมอย่างดี และการบรรยายต่างๆ ก็ผ่านไปด้วยดี ผมก็ได้บรรยาย ได้ทำความรู้จัก ได้เรียนรู้จากผู้ประเมินค่าทรัพย์สินจากหน่วยงานต่างๆ มากมาย จากหลายประเทศ ก็นับว่าคุ้มที่ได้มางานนี้ อันที่จริงผมเสียทำตรงที่ทำวิชาเขาแนะนำให้ทำวิชาแบบมาสัมมนา ซึ่งผมมาทราบในภายหลังว่าเขาให้เข้าออกได้ครั้งเดียว แต่ถ้าผมทำวิชาแบบท่องเที่ยวก็คงสามารถเข้าออกได้หลายครั้ง แถมค่าใช้จ่ายก็ไม่ได้แพงกว่ากัน ทั้งนี้เพราะในช่วงวันที่ 24-27 พฤศจิกายน 2566 ผมต้องไปมูมไบ บรรยายในงานประชุมระดับโลกอีกคำรบหนึ่ง

ผมไปทั้งทีก็อยากท่องเที่ยว ก็เลยอยู่เลยไปอีก 1 วัน ก็เลยต้องออกค่าที่พักเอง จากโรงแรมอย่างที่เขาให้พักคืนละ 5,000 บาท ผมก็มาจองโรงแรมเล็กๆ ไกลๆ กับโรงแรมจัดงาน สนนราคาเพียง 1,000 บาทเท่านั้น ซึ่งก็โอเค เพราะแค่พักอีก 1 คืน เวลากลางวันผมก็เดินทางไปดูโน่นนี่ไม่ค่อยได้อยู่พักในโรงแรมอยู่แล้ว ในวันอาทิตย์ที่ 29 ตุลาคม ผมก็ตะลอนเที่ยวทั่วกรุงนิวเดลี โดยนั่งรถไฟฟ้าไป ต่อด้วยการเดินเท้าและนั่งรถสามล้อเป็นช่วงๆ ไป สรุปรวมแล้วในวันดังกล่าว ผมเดินไปถึงประมาณ 18

กิโลเมตรเลยทีเดียว

ผมเดินทางไปโดยใส่สูทไปด้วย เพราะอากาศไม่ร้อนมากนัก ช่วงบ่ายอุณหภูมิประมาณ 33 องศา แต่ไม่มีความชื้น จึงไม่มีเหงื่อ การใส่สูทไปทำให้สามารถเก็บพาสปอร์ต แบทเตอรี่ เงิน ในเสื้อสูทและกระเป๋าทางเก่งได้ การใส่สูทอาจเตอะตาโจรขโมยบ้าง แต่ไม่พบเลย และเขาอาจเห็นแต่งตัวดี ก็เลยไม่กล้าจู่โจมก็เป็นไปได้เช่นกัน ผมเลยรอด และถ่ายรูปกับสถานที่สวยๆ ด้วยการใส่สูท

พอถึงวันจันทร์ที่ 30 ตุลาคม 2566 ผมก็ออกท่องเที่ยวเหมือนเดิมคราวนี้ ผมไม่ได้ใส่สูท เอาสูทใส่กระเป๋า และยังมีกระเป๋าอีกใบที่เขาแจกมาข้างในใส่ของที่ระลึก ผมก็สะพายเป้ กระเป๋าถือ/สะพายอีกหนึ่งอัน ไปท่องเที่ยว คนก็คงนึกว่าผมมาทำงานอยู่ใกล้ๆ แถวนั้น เพราะคงไม่มีนักท่องเที่ยวที่ถือของเล็กๆ น้อยๆ เช่นผม ผมไม่นิยมถือสิ่งของรุงรัง เป็น Light Traveller โดยจำได้ว่าเข้าไปอินเดีย กระเป๋าสะพายหนักแค่ 4 กิโลกรัมเท่านั้น

ช่วง 4 โมงเย็นของวันจันทร์ที่ 30 ตุลาคม ผมยังไปพบสมาคมผู้ประเมินค่าทรัพย์สินที่ใหญ่ที่สุดในอินเดีย เพื่อแสวงหาความร่วมมือกัน และร่วมกันจัดกิจกรรมในหมู่ผู้ประเมินค่าทรัพย์สินจากทั่วโลกในอนาคต โดยให้มูลนิธิประเมินค่า-นายหน้าแห่งประเทศไทยที่ผมเป็นประธานเจ้าหน้าที่บริหารอยู่ในขณะนี้ เป็นเจ้าภาพ ร่วมกับสมาคมจากชาติอื่นๆ นับสิบๆ แห่ง หลังจากประชุม ทางสมาคมดังกล่าว ก็พาขึ้นรถส่งไปสนามบิน

เครื่องบิน SpiceJet ที่มีกำหนดบินออกเดินทางในเวลา 3 ทุ่ม มีอันต้องเลื่อนแล้ว เลื่อนอีก โดยออกจริงในเวลาเที่ยงคืน หรือตี 1 ครั้งในประเทศไทย และเดินทางมาถึงไทยในเวลาตี 5 ครั้ง ผมก็นัดแม่ผมไว้ว่าจะไปทานอาหารเช้าที่บ้านของน้องชายที่แม่ผมพักอยู่ ก็เลยไปช้ากว่าปกติ แต่ก็ยังพอได้ทานข้าวและสนทนากับแม่ รวมทั้งยังได้ไปประชุมคณะเพื่อนร่วมงาน (พนักงาน) ของบริษัทรายบักซ์ จนถึงเวลา 09:00 จึงได้งีบเพราะตลอดคืน